

prof. Dariusz Dudek

Kierownik Katedry Prawa Konstytucyjnego

Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II

Al. Raławickie 14, 20-950 Lublin

e-mail: dudek@kul.pl , tel.: (+48) 605 345 333

Lublin, 10 kwietnia 2019 r.

Recenzja rozprawy doktorskiej

Mgr Agnieszki Sikorskiej „Publicznoprawne uwarunkowania ratownictwa”, Rzeszów 2018, str. 437

Promotor: Prof. nadzw. dr hab. Katarzyna Kaczmarczyk-Kłak

Konkluzja recenzji:

Recenzowana rozprawa doktorska Magister Agnieszki Sikorskiej stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, wykazuje ogólną wiedzę teoretyczną i umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej oraz spełnia wymagania stawiane przez art. 13 ust. 1 ustawy z 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r. poz. 1789), dlatego wnoszę o dopuszczenie Doktorantki do dalszych stadiów przewodu doktorskiego.

Uzasadnienie

1. Temat, zakres, cele badawcze i metodologia rozprawy

Trafności, doniosłości teoretycznej oraz realnego znaczenia problematyki recenzowanej rozprawy, czyli systemu ratownictwa medycznego i gaśniczego (dawniej zwanego: przeciwpożarowym) ujmowanego w kontekście ochrony szeroko rozumianego bezpieczeństwa i porządku publicznego - nie trzeba dowodzić i uzasadniać.

Wprawdzie lapidarny tytuł rozprawy nie zawiera wskazania tych zjawisk, natomiast spis treści a zwłaszcza lektura pokazuje, że jego sformułowanie „publicznoprawne uwarunkowania ratownictwa” jest nader eleganckie, ale nie do końca adekwatne. Autorce nie chodziło bowiem tylko o jakieś ogólne

„uwarunkowania” natury prawnej, ale też o konkretne podstawy systemu ratownictwa w regulacjach prawnych, od najwyższej rangi, czyli Konstytucji, przez akty prawa międzynarodowego i UE, po ustawy i akty wykonawcze a nawet akty prawa wewnętrznie obowiązującego.

Nie tytuł zatem, a dopiero zawartość rozprawy ukazuje jej oryginalne *novum*, bo chociaż wychodzi od analiz dość dobrze rozpoznanej w refleksji doktrynalnej (różnych dyscyplin naukowych, nie tylko prawnych) materii bezpieczeństwa i porządku publicznego, to wiąże je z detalicznie zaprezentowanym systemem ratownictwa medycznego i gaśniczego.

Sama Autorka dostrzega tę okoliczność; o ile bowiem nie brakuje w literaturze analiz rozmaitych aspektów strukturalnych, instytucjonalnych, organizacyjnych oraz funkcjonalnych danych systemów, o tyle jej praca ma wypełnić swoistą lukę, prezentując poszczególne elementy szeroko pojmowanego systemu ratowniczego „również w konstytucyjnoprawnym ujęciu” [s.5].

Zważywszy ponadto, że dwa obszary systemu ratownictwa są tymi, z którymi „przeciętny Kowalski” potencjalnie najczęściej może mieć kontakt (poczynając od dziecięcych zabaw „w doktora”, czy chłopięcych marzeń o zostaniu strażakiem), a szczęśliwie nie np. z działaniami antyterrorystów, wybór tematu zasługuje na aprobatę i budzi duże zainteresowanie, nie tylko w perspektywie czysto jurydycznej.

Bliższa lektura pracy, napisanej z widoczną znajomością problematyki i zaangażowaniem, ujawnia szereg walorów. Już we wstępie Autorka wchodzi *in medias res* wskazując, że ratownictwo powiązane z zapewnieniem bezpieczeństwa i porządku publicznego posiada pewien „nadrzędny cel”. Jest nim „ratowanie najważniejszych dla jednostki, społeczeństwa czy państwa wartości takich jak życie, zdrowie, mienie czy środowisko, zatem także zabezpieczenie i ochrona tych dóbr przed zagrożeniami. W rezultacie jak praktycznie każda sfera stosunków społecznych, ratownictwo wymaga systemowych rozwiązań prawnych, które będą miały za podstawę jego organizację i niesienie pomocy w przypadku zagrożeń podlegających pewnej dynamice procesów środowiskowych i cywilizacyjnych” [s.5-6]. Brawo !

Co prawda nico niżej Autorka popełnia pewien *lapsus*, uznając trafnie, że system ratownictwa medycznego za cel stawia sobie udzielenie świadczeń opieki medycznej „każdej osobie” w stanie nagłego zagrożenia życia lub zdrowia, ale bynajmniej nie jest tak, że wynika to z „konstytucyjnego prawa każdego obywatela do ochrony zdrowia” [s.7]. Wszak prawo do ochrony zdrowia w ujęciu art. 68 ust. 1 Konstytucji RP ma niewątpliwie postać prawa powszechnego, a nie obywatelskiego.

